

PARAULA I VIDA

Un esdeveniment de tota l'Església

D'aquí a un mes serem a les portes de viure els actes principals de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que se celebraran a Madrid i seran presidits pel Papa entre els dies 18 i 21 del proper agost. Vull subratllar ara la dimensió que té aquest esdeveniment per a tota l'Església.

La JMJ és, abans que res, un esdeveniment espiritual. La preparació espiritual és, doncs, de summa importància. Per això, ja un any abans, l'agost del darrer any, Benet XVI envià un missatge als joves d'arreu del món invitant-los a preparar-se intensament per a la cita de Madrid, i a fer-ho amb els seus bisbes, sacerdots, diaques i responsables de la pastoral juvenil a les diòcesis, a les comunitats parroquials i a les associacions i els moviments.

Benet XVI amb joves assistents a la JMJ de Sydney (13-21 de juliol de 2008)

El Papa es referia a aquesta dimensió espiritual de la JMJ dient clarament als joves que «la qualitat de la nostra trobada dependrà, sobretot, de la preparació espiritual, de la pregària, de l'escolta en comú de la Paraula de Déu i del recolzament recíproc».

«Estimats joves —afegia el Papa—, l'Església compta amb vosaltres. Necessita la vostra fe viva, la vostra caritat creativa i el dinamisme de la vostra esperança. La vostra presència renova l'Església, la rejuveneix i li dóna un nou impuls. Per això, les Jornades Mundials de la Joventut són una gràcia no tan sols per a vosaltres, sinó per a tot el Poble de Déu.»

Penso que aquestes darreres paraules del Papa ens inviten a tots a viure *la gràcia* de la JMJ. El projecte de les JMJ implica no solament els joves sinó totes les comunitats cristianes, cridades a enfortir-se i a renovar-se gràcies a l'entusiasme i a l'impuls de la fe dels joves. Es tracta de fer protagonistes els joves. Els joves cristians són i estan cridats a sentir-se coresponsables amb tota l'Església de la seva missió evangelitzadora. Per això, hem de treballar per tal que participin activament en la vida de l'Església, celebrin la seva fe i assumeixin les seves responsabilitats essent protagonistes de l'evangelització i artífexs de la renovació de l'Església i de la societat.

L'experiència de les JMJ ens ensenya que els joves, sobretot als països més pobres del món, estan disposats a comprometre's en l'Església, a ajudar a fer realitat aquella consigna dels temps del Concili Vaticà II que deia «Ecclesia semper reformanda». Per a assolir-ho, hem de dipositar la nostra confiança en ells i atorgar-los responsabilitats.

Fent-me ressò del missatge del Sant Pare Benet XVI, em plau agrair a tots els diocesans, a les parròquies, als santuaris, a les comunitats religioses i a les associacions i els moviments eclesials el seu generós treball per acollir els joves que ens visitaran i per preparar aquest esdeveniment de tota l'Església.

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Nous candidats al diaconat permanent

► El passat 10 de juny, a les 20 hores, a la parròquia barcelonina de Sant Ot, el cardenal Martínez Sistach conferí el ministeri de lector a quatre candidats al diaconat permanent al servei de la nostra diòcesi. Són Alfonso Caracuel Ayarbe, Jordi Lloret Magdalena, Ramon Ollé Ribalta i Àngel Zambrana Fernández, que apareixen en aquesta foto amb el Sr. Cardenal, amb Mn. Josep Serra, president de la Comissió Diocesana per al Diaconat Permanent, i amb Mn. Ferran Perales, rector de la parròquia de Sant Ot. L'església es va omplir dels amics i familiars dels futurs diaques i de feligresos de la parròquia. El diaconat com a ministeri estable a l'Església fou reinstaurat a l'Església pel Concili Vaticà II. L'arxidiòcesi de Barcelona té actualment 39 diaques permanents dedicats a exercir els seus ministeris en la caritat, la litúrgia i altres serveis a les comunitats cristianes.

GLOSSA

Per a molts, és temps de descans

Som a ple estiu. Enrere han quedat, per a molts adults, un any de treball, moltes preocupacions i, també, signes d'esperança; per a alguns, l'arribada de l'atur a causa de la crisi econòmica, atur tot just iniciat o ja consolidat, amb els neguits que un i altre comporten. D'altres estan cercant el primer treball amb delit i no sense esforç i desil·lusions. Un bon grup ha arribat a la jubilació, comença una nova etapa de la vida amb interrogants i possibilitats. Els infants han deixat enrere el curs escolar, els aprenentatges, els amics, l'horari de treball establert per ajudar a créixer... Som a ple estiu.

Per a la majoria és temps de vacances, temps de descans, però cal fer un pas endavant i ha d'esdevenir temps de gratuïtat, d'estar amb la família, de contemplació de la natura, de solidaritat per als joves que poden oferir el seu servei generós en el Tercer o Quart Món, de conversa i diàleg amb el nostre interior, amb els altres. Per als infants és temps de camps i colònies, del quadern de vacances, de la lectura d'alguns llibres i, amb mesura, d'usar l'ordinador. És per a tots, també, un temps de descoberta de coses, de situacions i de persones, també de profunditat, d'anar més a fons en la reflexió sobre la vida, d'aprofundir en la recerca i el diàleg amb Déu nostre Se-

nyor. Les excursions per pujar dalt dels cims o la línia de l'horitzó de la mar quan anem a la platja, l'alegria de la festa del barri si ens hem quedat a ciutat, el silenci trencat per l'aigua del rierol que segueix el seu curs... tot ens pot apropar a Déu Pare.

Temps de vacances, temps de descans, temps per estar amb les persones estimades, temps per escoltar sense pressa i amb atenció, temps per sincerar-se, temps de retrobament, temps per a la pregària personal i per pregar en família, per iniciar els infants en la pregària, en la lectura i explicació de la Bíblia, fent servir un text d'acord amb l'edat... Tinguem ben presents els qui aquests dies treballen per fer possibles les nostres vacances. Que tinguin, també, un espai en la nostra pregària els ancians que no es poden desplaçar, els malalts que són als hospitals, en residències o a casa i els qui tenen cura de les seves necessitats; els qui han perdut la llibertat, que no els manqui l'esperança...

«Ningú no destorbarà el teu descans i molts et diran coses boniques» (Job 11,19). La creació, les persones, les situacions, Déu que parla en el teu cor. Temps d'estiu, temps de descans, un temps per a tot o per a moltes coses.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

M ANY
JOAN
MARAGALL
2010-2011

No ens oblidis almenys; i jo en particular li prego que no m'oblidis en les seves oracions, que ja veu que em trobo ésser cap de molts i bé necessito l'ajuda del cel per saber encaminar-los i encaminar-me. Tinc onze fills i un altre en flor; a punt, doncs, de trobar-me, en aquest punt solament, tan patriarca com Jacob. Però només que en això, que per lo demés em sento feble fins per donar dignament gràcies a Déu d'haver-me'ls concedit i de conservar-me'ls a tots sants i bons. Ja veu V. Il·lma. si em cal l'ajuda espiritual que li demano i que estic segur que no en seré defraudat, perquè ben demostrat em té V. Il·lma. lo molt que m'estima.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 22-04-1908)

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap Déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

► Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu». R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

«Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega» (Evangeli d'avui)

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant com Déu vol.

► Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrancaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 12,13.16-19)

Fuera de ti, no hay otro dios al cuidado de todo, ante quien tengas que justificar tu sentencia. Tu poder es el principio de la justicia, y tu soberanía universal te hace perdonar a todos. Tú demuestras tu fuerza a los que dudan de tu poder total, y reprimes la audacia de los que no lo conocen. Tú, poderoso soberano, juzgas con moderación y nos gobiernas con gran indulgencia, porque puedes hacer cuanto quieres.

Obrando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano, y diste a tus hijos la dulce esperanza de que, en el pecado, das lugar al arrepentimiento.

► Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios.» R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu viene en ayuda de nuestra debilidad, porque nosotros no sabemos pedir lo que nos conviene, pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escudriña los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

► Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras la gente dormía, su enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña? Él les dijo: Un enemigo lo ha hecho. Los criados le preguntaron: ¿Quieres que vayamos a arrancarla? Pero él les respondió: No, que, al arrancar la cizaña, podríais arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y, cuando llegue la siega, diré a los segadores: Arracad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero.»

COMENTARI

Conviure amb el mal

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ex 14,5-18 / Ex 15,1-2.3-4.5-6 / Mt 12,38-42 ■ **dimarts**: Ex 14,21-15,1 / Ex 15,8-9.10 i 12.17 / Mt 12,46-50 ■ **dimecres**: Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9 ■ **dijous**: Ex 19,1-2.9-11.16-20b / Dn 3,52.53.54.55.56 / Mt 13,10-17 □ **divendres**: Ex 20,1-17 / Sl 18 / Jn 20,1-2.11-18 □ **disabte**: Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8 ■ **diumenge** vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): 1Re 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52.

En el món conviuen el bé i el mal, la bondat i la malícia. I ho fan de manera pràcticament indistinguible, en el mateix lloc, en una mateixa família, fins i tot en el cor i en les accions d'una mateixa persona. I tanmateix, tenim tendència a fer-nos una imatge molt determinada de cadascú, i fins i tot a distingir de manera simplista entre bons i dolents. De fet, la realitat és ambigua, i no resulta gens senzill fer un judici encertat sobre la qualitat de les persones. Veiem tan sols les aparences exteriors, i els nostres criteris són massa parcials i superficials.

L'ensenyament constant de la Bíblia és que Déu és l'únic que coneix

el cor de les persones i, per tant, només ell pot judicar amb raó. Jesús referma aquesta idea tan antiga i tan encertada. Ell convida els seus oients a no judicar, i especialment a no condemnar ningú abans d'hora. La seva crida és més aviat a examinar-se un mateix abans de criticar els defectes dels altres.

A més, hi ha una altra constant en el missatge de Jesús. Ell no rebutja els qui fan el mal. Ben al contrari, s'hi acosta, els escolta, els estima, els perdona. Jesús repeteix sovint que no ha vingut a buscar els justos, sinó els pecadors, que no ha vingut a condemnar, sinó a salvar. Efectivament, Déu no vol castigar els mal-

vats, el seu desig és que es converteixin i se salvin. Déu no accepta el mal, però continua estimant els qui el fan, perquè mira a cada persona com a fill.

El cristià, que vol ser seguidor i imitador de Jesús, ha de treballar amb totes les seves energies per una societat millor, on no hi hagi injustícies ni maldat. Però aquest objectiu s'ha d'assolir no pas condemnant o eliminant els qui fan el mal, sinó buscant per tots els mitjans la conversió de tothom i vencent el mal amb el bé. I sabent que el judici definitiu cal deixar-lo a Déu.

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Josep (3)

Temps de vaques grasses i de vaques magres

Segons la interpretació de Josep, les dues parts del somni tenen un únic sentit: les set vaques i les set espigues boniques indiquen set anys de prosperitat, i les set vaques miserables i lletges i les set espigues escarransides i cremades representen set anys de fam. El fet que el somni es repetís dues vegades volia dir que estava decidit i no trigaria a complir-se.

Fins aquí una interpretació quasi màgica del món inconscient. Però tot seguit Josep mostra el seu sentit comú. Aconsella al faraó de nomenar inspectors per tot el país, encarregats de recaptar la cinquena part de les collites durant els set anys d'abundància. Haurien d'aplegar els queviures durant les anyades bones i emmagatzemar les provisions de blat a les ciutats. Aquests aliments servien de reserva per superar la fam durant els set anys dolents (Gn 41,1-36).

Josep no es deixa endur per la frivolitat i, en canvi, ens aporta una gran dosi de seny. El sentit pràctic presideix el seu pensament i la seva actuació. Josep actua com un economista modern. Creu que és l'Estat el que ha de gestionar els recursos econòmics i redistribuir els excedents. Calia fer un esforç per anticipar-se als esdeveniments. El seu propòsit és estalviar patiment als éssers humans. La interioritat ha d'estar al servei de l'ètica. L'objectiu és lluitar contra la fam. Josep toca de peus a terra. La seva espiritualitat està encarnada de debò.

L'encert de les seves interpretacions catapultava Josep fins a la cim del poder d'un dels països més desenvolupats de l'època: Egipte. El faraó el nomena administrador de tot el reialme. Només el sobirà estaria per damunt d'ell (Gn 41, 37-45).

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

La pregària

Estem ben convençuts que, en totes les religions, la pregària constitueix la forma de comunicació més excel·lent, més indispensable i més profunda. Al mateix temps, però, com és prou ben conegut, pot convertir-se en un exercici apàtic, avorrit, banal i mecànic. En aquest estudi, el que per damunt de tot ens interessa destacar és la *qualitat comunicativa* amb Déu, amb la naturalesa i amb el proïsme que té l'autèntica pregària.

Una qualitat comunicativa que, quan és autèntica, dona com a fruit saborós la puresa de cor, que és l'atmosfera propícia per a un desplegament harmoniós, misericordiós i humanitzador de la relacionalitat humana, que, per a bé i per a mal, avui, demà i sempre, edifica el mode de presència de l'ésser humà concret en el seu món quotidià.

En la pregària, la religió aconsegueix la seva missió fonamental d'establir lligams actius i afectius entre la divinitat i el qui prega. Pregària és, malgrat totes les foscores i els dubtes que inevitablement irrompen en tota existència humana, posar-se en camí vers allò a què apunta la mateixa pregària. En la situació de contingència i èxode en què, indefectiblement, es troba l'ésser humà, pregària és recórrer, entre la confiança i el dubte, els tortuosos i, amb molta freqüència, sorprenents i confusos camins d'aquest món.

Malgrat les ambigüitats de certs actes de pregària i de culte en l'*antic règim*, la intenció més autèntica i més original de la pregària és l'intercanvi amorós entre la persona i Déu. Avui es constata una necessitat d'espiritualitat. Això, tal vegada posa al descobert que, malgrat la secularització, la *mort de Déu* i el col·lapse dels sistemes religiosos oficials, les *necessitats religioses* de l'ésser humà continuen sent quelcom d'indestructible i que potser, en darrer terme, pregària és una acció amb sentit que, a més, és constitutiva de l'home com a tal (Casper).

Lluís Duch

(Religió i comunicació, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

17. ✚ Diumenge XVI de durant l'any. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Aneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. Dilluns. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus set fills, mrs.

19. Dimarts. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); sant Pere de Cadireta, dominicà, de Mojà.

20. Dimecres. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Si-

senand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. Dijous. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII aC); santa Pràxedes, vg.

22. Divendres. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Melnau, abat.

23. Dissabte. Sta. Brígida (Suècia 1303-Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

EDUCAR

¡Valoremos la figura del padre!

En la familia de nuestros tiempos se ha arrinconado la figura paterna, desplazándola a la periferia de la estructura familiar (padre periférico) o dejándola sin

atributos, sin voz ni voto, como un don Tancredo, es decir, de puro adorno (padre florero).

Razones para reivindicar la presencia del padre en la constelación familiar las hay a puñados. Voy a referirme a unas que podríamos llamar clásicas o tradicionales, y a otras que son más recientes y estadísticamente tienen una sólida base científica. Vayamos por las primeras.

Es bien sabido que si el padre no está presente durante los primeros años de la vida del niño o bien es un progenitor débil y dependiente, surgirá sin remedio la madre dominante, que tratará de compensar este desequilibrio de autoridad.

También se sabe que, independientemente del sexo del hijo, el deseo amoroso se dirige siempre a la madre durante los primeros años del desarrollo (pongamos los tres primeros). Pero la presencia inmediata del padre se considera fundamental y decisiva para que el bebé pueda percibirla. Actualmente se cree —en este caso, discrepando de la interpretación psicoanalítica del complejo de Edipo— que el padre no tiene por qué adoptar una posición de rival ni de objeto amoroso del niño. Su lugar de control y de veto es más distante, y desde él puede ejercer su función protectora.

La presencia del padre impide que surja una unión simbiótica, frustrante y aniquiladora entre madre e hijo, lo que podría motivar la aparición de psicosis en el niño o de futuras desviaciones sexuales.

Las dos tareas fundamentales del padre, que, obviamente sólo puede realizar si está presente, son abrir al niño al mundo que lo rodea, y abrirse él al niño —sobre todo si el hijo es varón— como modelo de identificación, proceso que culmina al finalizar la adolescencia.

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

ANTONI MATABOSCH

Objectiu complert

Ara fa 23 anys, el cardenal Jubany va encarregar al Dr. Antoni Matabosch la creació d'una institució diocesana que promogué, des de Barcelona, «un catolicisme conciliar, menys acomplexat i més obert a la nostra cultura». Amb aquest objectiu —tot seguint la línia marcada pel Concili Vaticà II i el Concili Provincial Tarraconense— naixia la Fundació Joan Maragall, que el Dr. Matabosch ha presidit des de l'inici fins al 30 de juny d'enguany, dia en què va cedir el testimoni a Josep M. Carbonell. Una de les claus de la seva bona feina ha estat la bona sintonia amb el Pontifici Consell per a la Cultura, fruit de la qual s'ha organitzat una exposició sobre Gaudí i la Sagrada Família al Vaticà (del 24 de novembre de 2011 al 15 de gener de 2012).

Té la sensació de marxar deixant tots els deures fets?

Seria exagerat i presumptuós dir que s'han assolit tots els objectius. Però sí que hem construït ponts amb el món de la cultura i de la increença. Hem col·laborat amb moltes institucions. Hem publicat 67 llibres, un centenar de *Quaderns* i estem editant *Qüestions de Vida Cristiana*. Hem procurat que l'Església sigui més creïble i més compromesa en la societat catalana, així com que es coneguin més les nostres arrels cristianes.

És la Fundació Joan Maragall l'atri dels gentils català?

Des de la seva creació, i seguint l'encàrrec del cardenal Jubany, sempre s'ha establert un diàleg clar i sincer amb el món dels allunyats, dels agnòstics i dels ateus. I diàleg vol dir aprendre tots de tots. La proposta de Benet XVI ha tingut la virtut de fer més palesa la necessitat de l'Església d'estar atenta al món de la increença. L'*atri* s'ha de fer dia a dia i en alguns grans moments significatius.

El llenguatge de la Fundació arriba prou als joves?

No hi arriba prou, és cert. És una de les nostres grans preocupacions. Hauríem d'estar més presents en el món de les xarxes socials. La Fundació hauria de tenir més visibilitat en molts nivells de la societat catalana i tenir la seva seu social en un gran espai històric que fos ostensible i obert. El Patronat de la Fundació no ha pogut realitzar el somni de convertir-se en un gran Centre Cultural Catòlic.

Òscar Bardaji i Martí

AGENDA

EXERCICIS I RECESSOS

Missioneres Claretianes. Exercicis espirituals del dilluns 18 de juliol al dimecres 27, dirigits pel P. Lluís Lasierra, SJ. A la Casa d'Espiritualitat Maria Antonia París (c/ Major de Sarrià 169), t. 932 037 212.

Cova de Sant Ignasi. Del dilluns 1 d'agost al dimarts 30, mes d'exercicis espirituals predicats pel P. Francesc Padrosa, SJ. Per a més informació, t. 938 720 422 o www.covamanresa.cat.

BREUS

Nova pàgina web de Sant Joan de Déu. Serveis Socials Sant Joan de Déu-Barcelona estrena nou web, www.sensellarsjd.com, per divulgar la seva tasca amb el col·lectiu dels sense sostre a la Ciutat Comtal.

II Premi Civilitas.

És un concurs organitzat pel Centre Edith Stein, de la Delegació Diocesana de Pastoral Universitària, que lliurà els premis el dia 20 de juny al Centre Edith Stein (c/ València 244, 3r). El primer premi de la categoria de treballs de batxillerat es va concedir a *Alcohol i adolescència*, de Joan Caballeria, de l'Escola Virolai de Barcelona. Es varen concedir accèssits a *El violí en el cinema*, de Rosa M. Rovira, de l'IES Maragall de Barcelona, i en la categoria de treballs de 4t d'ESO es va concedir un accèssit al treball *L'autisme des de la literatura i el cinema*, de Laura Argentí, Marta Garvayo, Clara Salvà i Rosa Santomà, del Col·legi Sant Ignasi de Sarrià.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El dissabte dia 11 de juny, a la catedral de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí l'eucaristia de cloenda del centenari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les tres diòcesis que formen la província eclesial de

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

Un santuari per a una ciutat

Gaudí entén que una església basilical —«un temple», en diu ell— ha de ser el «primer edifici d'una població moderna». Ha de ser el més alt de tota la ciutat i, per això, l'ha de caracteritzar. El temps li ha donat la raó: de fa anys, les torres de la Sagrada Família són l'element més característic de l'*skyline* de la ciutat de Barcelona.

Providencialment, el terreny que s'adquireix per a la basílica està ubicat al centre de la plana de Barcelona, entre el mar i la muntanya, entre els rius Besòs i Llobregat. De fet, Bocabella i els de l'Associació de devots de Sant Josep buscaven un terreny més pròxim a la Barcelona medieval, però la manca de diners els féu decantar per adquirir un solar en una part de l'Eixample sense construir, que en aquells moments estava separada de la ciutat, en el terme de Sant Martí de Provençals.

Ara, amb tot l'Eixample ple d'edificacions i amb la corona de barris que l'encercla, es pot ben dir que el somni de Gaudí s'ha acomplert i que la Sagrada Família es troba al centre de Barcelona. La Sagrada Família s'insereix en la bullícia urbana, en la vida quotidiana dels barcelonins. La Sagrada Família és un santuari urbà en el ple sentit del terme. És totalment dins de Barcelona, i fins i tot necessita que un claustre perimetral l'aïlli del brogit i dels sorolls de la gran urbs. La contrapartida és que tothom la pot observar i encerclar pels quatre costats. Tothom se la pot fer seva.

El somni de Gaudí passa també per la confluència de la ciutat secular i de l'assemblea litúrgica. Per això mateix, l'exterior de la basílica (les divuit torres, les tres façanes) és el correlat abreujat de la realitat interior (fonamentalment, la nau), la realitat que percep el qui entra a la basílica i segueix les vies que la conformen. Es compleix el desig de Gaudí: «La part exterior estarà en consonància amb la interior». A més a més, la litúrgia és «el programa bàsic de la Sagrada Família» (pensament de Gaudí, recollit per Puig Boada).

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

Barcelona, que es varen fer presents amb diversos representants, tant preveres, com diaques, religiosos i laics. L'Hospitalitat ha celebrat el seu centenari tot reafirmant la seva voluntat de fer un servei sobretot a les persones malaltes i discapacitades.

Fi de curs al Seminari Conciliar.

El dijous 9 de juny, el cardenal Martínez Sistach i el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, varen presidir l'acte de final de curs al Seminari diocesà del carrer de la Diputació, 23. A les 8 del vespre, els bisbes varen presidir una eucaristia a la capella del Centre, concelebrada amb l'equip de formadors i amb preveres ordenats darrerament. En aquesta celebració, un seminarista de Barcelona, Felio Vilarrubias Darna (en la foto amb el Sr. Cardenal), va rebre l'admissió als ordes. Seguí un sopar, al final del qual el rector, Mn. Josep M. Turull, recordà els fets més importants del curs, com la visita del Sant Pare, l'anada a Roma per a la beatificació de Joan Pau II i la propera participació dels seminaristes a la JMJ de Madrid.

Celebració per a la Zona Pastoral 2 a la Sagrada Família.

El diumenge dia 5 de juny, a les cinc de la tarda, va celebrar-se una eucaristia a la basílica de la Sagrada Família, presidida pel Sr. Cardenal arquebisbe, al qual acompanyaven el vicari episcopal de la Zona, Mn. Jesús Sanz, i els preveres i laics dels següents arxiprestats: Horta, Guinardó, Vall d'Hebron, Vilapicina, Gràcia, Sant Gervasi, Sarrià, Sants-la Marina, la Torrassa-Collblanc, l'Hospitalet de Llobregat i Cornellà de Llobregat. La participació dels cristians laics en la celebració i el compromís d'evangelització varen ser dues de les característiques d'aquesta celebració.

IN MEMORIAM

Dr. Jordi Sánchez-Bosch. A València, on va anar acompanyant els membres de l'escolania de la Sagrada Família, el 5 de juliol morí el Dr. Jordi Sánchez-Bosch (Barcelona 1934), sacerdot de la

APOSTOLAT DEL MAR

La força que ens dóna la fe

És ben coneguda la devoció de la gent de mar per la Mare de Déu del Carme, estrella de la mar.

La vida de mar és dura; per als pescadors per l'esforç i la lluita constants per aconseguir una bona pesca; per als marins mercants per haver de passar setmanes i mesos fora de casa, de port en port, convivint amb persones de diferents cultures i idiomes. I tant els uns com els altres, vivint esgotadores jornades i perills de tota mena, com la pirateria, i patint sovint indefensió i precarietat laboral.

En molts vaixells podem trobar una imatge de la Mare de Déu. De la mateixa manera que per als mariners i pescadors la mar és femenina, ells senten una devoció especial per Maria, en qui veuen reflectida la sol·licitud maternal —recordant la mare— i la mà ferma que porta el timó de la llar —recordant l'esposa.

La força de la fe no consisteix a pensar que les onades i el vent no castigaran la nau, que el treball serà menys dur i la convivència més fàcil. La força de la fe és fer front a totes les dificultats tenint el convenciment que hi ha qui vetlla per nosaltres, que la nostra tasca és lluitar, fer les coses el millor possible i que és Déu qui administra els fruits.

La Mare de Déu, *Stella Maris*, acompanya la gent de mar, les famílies del mar en les alegries i les penes, i els acompanya fins a la seva mort.

El dia 16 de juliol, festa de la Mare de Déu del Carme, s'organitzen a molts ports processons en honor de la patrona de la gent de mar. Són manifestacions d'una fe senzilla, molt arrelada.

Ricard Rodríguez-Martos

Delegat de l'Apostolat del Mar a Barcelona

nostra diòcesi. Ordenat l'any 1957, era doctor en Sagrada Escriptura i professor de Nou Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya. Es va especialitzar en sant Pau, sobre el qual va publicar diversos llibres. Amic i deixeble del recordat Dr. Isidre Gomà, el Dr. Sánchez-Bosch, vinculat a la parròquia de la Sagrada Família, fou col·laborador de les Societats Bíbliques i membre de la Pontificia Comissió Bíblica. Fou un estimat col·laborador del *Full Dominical*.

PALABRA Y VIDA

Un acontecimiento de toda la Iglesia

Dentro de un mes estaremos ya en vigiliias de vivir los actos principales de la Jornada Mundial de la Juventud (JMJ), que se celebrarán en Madrid y estarán presididos por el Papa entre los días 18 y 21 del próximo mes de agosto. Deseo subrayar ahora la dimensión que tiene este acontecimiento para toda la Iglesia.

La JMJ es, ante todo, un acontecimiento espiritual. La preparación espiritual es, pues, de suma importancia. Por ello, ya un año antes, en agosto del año pasado, Benedicto XVI envió un mensaje a los jóvenes de todo el mundo invitándolos a prepararse intensamente para la cita de Madrid, y a hacerlo juntamente con sus obispos, sacerdotes, diáconos y responsables de la pastoral juvenil en las diócesis, en las comunidades parroquiales y en las asociaciones y los movimientos.

El Papa se refería a esta dimensión espiritual de la JMJ diciendo claramente a los jóvenes que «la calidad de nuestro encuentro dependerá, sobre todo, de la preparación espiritual, de la oración, de la es-

cucha en común de la Palabra de Dios y del apoyo recíproco».

«Queridos jóvenes —añadía el Papa—, la Iglesia cuenta con vosotros. Necesita vuestra fe viva, vuestra caridad creativa y el dinamismo de vuestra esperanza. Vuestra presencia renueva la Iglesia, la rejuvenece y le da nuevo impulso. Por ello, las Jornadas Mundiales de la Juventud son una gracia no sólo para vosotros, sino para todo el pueblo de Dios.»

Creo que estas últimas palabras del Papa nos invitan a todos a vivir *la gracia* de la JMJ. El proyecto pastoral de las JMJ implica no sólo a los jóvenes sino a todas las comunidades cristianas, llamadas a fortalecerse y a renovarse gracias al entusiasmo y al impulso de la fe de los jóvenes. Se trata de hacer a los jóvenes protagonistas. Los jóvenes cristianos son y están llamados a sentirse corresponsables con toda la Iglesia de su misión evangelizadora. Por eso, hemos de trabajar para que participen activamente en la vida de la Iglesia, celebren su fe y asuman sus responsabi-

lidades siendo protagonistas de la evangelización y artífices de la renovación de la Iglesia y de la sociedad.

La experiencia de las JMJ nos enseña que los jóvenes, sobre todo en los países más pobres del mundo, están dispuestos a comprometerse en la Iglesia, a ayudar a hacer realidad aquella consigna de los tiempos del Concilio Vaticano II que decía «Ecclesia semper reformanda». Para lograrlo, hemos de depositar nuestra confianza en ellos y otorgarles responsabilidades.

Haciéndome eco del mensaje del Papa Benedicto XVI dirigido a los jóvenes, quiero agradecer a todos los diocesanos, a las parroquias, a los santuarios, a las comunidades religiosas, a las asociaciones y movimientos eclesiales, su generoso trabajo para acoger a los jóvenes que nos visitarán y para preparar este acontecimiento de toda la Iglesia.

† **Lluís Martínez Sistach**

Cardenal arzobispo de Barcelona